

του στρατού την καρβίνα
 κι έτραγαν την κουραμμένα.

“Οι’οι κατηγορημένοι, ζυλένη θεοτούμπη,
 μετά μακρούς άγώνας
 έτρεχαν’ στους στρατώνας
 γιά νά βήσουν άποκουμπι.

Μά πόθους διατύρους
 και τόσους άναπήρους
 τούς είδα’ στη γραμμή.

Κι’ είπα, βρε φαμαρόνε,
 πώς σήμερα δέν τρώνε
 χαράμι τό ψωμί.

Κι’ άπό τās δοχατιάς
 έτρεχαν’ σ’αύς στρατιάς
 γιά νά γίνουνε φαντάροι, κανογέρηδες, έκπαις
 μέ ρομφαίαν άστραπή.

Κατετρόμαξαν τά κράτη
 άπειράριθμοι στρατοί,
 κι’ είδα γέροντα σακάτη
 τό τουφέκι νά κρατή.

Τίς ό γέρος ό γέρος,
 πούναι τόσον ζωηρός,
 και μου λέν: Έθνοφθορός.

Είς τούς τρέχοντας καιρούς
 πέρνουνε κι’ έθνοφθορούς,
 μέ κι’ έμέν’ άπό ταύτι ν’ άρραξαν τόν φουλάριό
 κι’ άπό’ πίσω λέν κι’ έπικρός: σ’όν στρατώνα μασκαρά.

Ποί μέ πάτε, τούς φωνάζω... μούσις στέκ’ ό δυστυχής,
 είμ’ έκ τών άκαλλαγέντων της δοχαίας έκποής.

Πίστοις δέν οι γλυτόνας...
 σ’όν στρατώνα μασκαράσιν.

Και μου βάζουν μερικοί
 τά πολιτικά μου ράβη,
 και μου βάζουν τό χαλί
 και μέ κάθουν τρακαράσι.

Κι’ εϋθύς πέρνουνε φωτιά
 τά σβησμένα γηραιά.
 Φεύγει του κορμιαί τό βάρος
 όσως ήμιον και’ τα’ όγδόντα,
 πούχα τότε γιά παντάρος
 τά κερμαγμένα προσόντα.

Κι’ άρειμάνιος’ στη μέση
 τό σπαθί κι’ έγώ φορώ,
 κι’ όπως θέλω και ν’ άρέσει
 τήν πατρίδα μου φρουρώ.

Φρονήματος κληθήρα, ματην άναλαμνή,
 μέ πρόβαλις’ στη μέση
 κήποις χροιάς μέ φάσι,
 κι’ έρώτησα πως είπαι και μούδειγ’ ό Ναμική.

Πώς μπαίνει’ σ’ά’ δικιά μας
 κι’ ή καθεμιά Πασαβέλα,
 και θέλει μέ τήν βλα
 νά μάθη μυστικά μας.

“Όλο βλέπει κι’ έξετάζει
 τήν’ δική μας προκοπή...
 Τούρκος Πιρέσβης μάς κυττάει,
 κ’αί θέλει νά μάς πη.

Δέν μ’ άρέσει τέτοιο κάζο,
 πάρε-πόδι του φωνάζω,
 μέ τό πόδι του παταί
 κι’ έξηγήσεις μάς ζητεί
 πως γέσκιαν και γιαιτί
 άπροσδύητοι στρατοί.

Τζάνουμ, έμεις δέν κάνομε στρατούς άπό κακία,
 μέ γιά νά συμμαχήσομε μαζί μέ τήν Τουρκία.

Χαίρ’ όμά, χαίρ’ όμά,
 και χαρητισματα πολλά
 και σ’όν Σαφκέτ τόν Τουρκαλά.

Κι’ είδα της Βουλής θηρία, κι’ ένα της Κερκύρας πρώτης
 θυμωμένο μαινοβγαίνει,
 έπειδή συχνά του μπαίνει
 ό τών δελων Λαπαθιώτης.

Δαμασμένο δέν’ μιλεί
 κι’ ένα μέ χυσό μαλλί,
 πούτρωγε σαρόντα’ μέρας μέ πατάτα κι’ έν’ αυγό...
 κι’ άλλα μπαίνουνε θηρία και’ σ’την θέαν των αιγώ.

Και βλέπω’ σ’την έξώθυρα και σ’της Βουλής τήν σάλα
 γραμμένο τούτο τό ρητόν μέ γράμματα μεγάλα:

“Όταν’ μιλώ νά σιωπής,
 δέν δέχομαι διακοπής,
 κι’ άν είσαι Πάπας και παππάς
 μέ τήν άράδα σου θά πη.

Άργει νά ημερώση μέ τούς πολλούς κονώρους,
 κι’ ηκούσθη τότε Γάτσος λαλών γ’ άλευρεμάφρους.
 “Όρίστε και τό δείγμα φωνάζει’ σ’την Βουλή,
 κι’ έφάνη σκόνη, σ’τάχτη και’ πέτρο πολιά.

Άλλά και’ σ’τά κεφάλια του τόκου τ’ά καλύτερα
 έψάσανε καιμάρσι
 γιά νά βήσουν’ λίγη γνώσι,
 και’ βόηκαν μόνο πίερα.

Τότε κι’ έγώ’ σ’τους όρμούς έξώθυρα φωνήθης,
 κι’ είδα και’ σένα, βλάμη, που τώρα θά μέ δείξης.

Και καρμάνος, καρμάνος,
 μ’ άλλους λόγους άγγελάς.

Έβγήκανε τρεις μέθοδοι μελέτης και φρονήσεως
 του Σακορράφου του γιατρού κατά της φαίλης φθίσεως.
 Τίς είπαι’ σ’τό Συνέδριον τών Ιατρών έκείνο,
 κι’ έγω που της ίδιούσας καθ’ όλο της έγκρίνω.

Του γιατρού μας τού Κατήν, του σπουδαίου μαιευτήρος
 κι’ έπιστήμονος μέ κάρος,
 έξεδόθη τελευταίος άληθής σημαντική
 και λαμπρά Μαιευτική.

“Όραίος ό Μιτυληνός... σ’την Μιτυλήνη βγαίνει,
 έρημερις σατυρική μέ στίχους γραμμένους
 “Ό φοιτητής Θεοδορόης μόνος
 διευθυντής ποιητικός κι’ έκδοτής της συγχρόνου.